

Γρανικού 39, Παλιά Λευκωσία και το όνομα αυτού, ΧΥΤΡΙΩΝ ΓΗ*Ανθή Σαββίδου-Πέτσα*

Το ψηλοτάβανο και άνετο τουρκοκυπριακό ανώγι ήταν σχεδόν έτοιμο, και μείς το ζούσαμε καθημερινά με το πήγαινε-έλα για να φροντίσουμε την επισκευή του, το βάψιμό του, την επίπλωσή του, την οργάνωσή του.

Φάνταζε στα μάτια μας σαν η φωλιά που θα μας φιλοξενούσε μέχρι την ημέρα της επιστροφής στις δικές μας φωλιές.. Το νιώθαμε όμως αφιλόξενο, απόμακρο, κρύο.... Εμείς το θέλαμε - και έπρεπε, να μας μιλά, να έχει κάτι από μας... από τις ρίζες και τη νοοτροπία μας.... Έπρεπε να έχει χαρακτηριστικά δικά μας, του τόπου μας, των γειτονιών μας. Να έχει τα χρώματα της περιοχής μας να είναι επώνυμο όπως επώνυμη είναι η γή μας... Το θέλαμε καθολικό, διόλου τοπικιστικό, μιά φτερούγα που να σκεπάζει όλη την περιοχή...

Πήγαμε να το σκεφτούμε σαν το «Σπίτι της Κυθρέας» ή «Σπίτι της Τζυρκάς» αλλά δεν ταίριαζε γιατί άφηνε έξω όλους τους άλλους και σκέπαζε μόνο τους πρόσφυγες της Κυθρέας.... Δώσαμε άλλα ονόματα, μας φαίνονταν όμως ξένα...

Και στραφήκαμε πίσω, και σταθήκαμε στον ιδρυτή που έδωσε το όνομά

του στην γη μας, τον εγγονό του (Ακάμα και δισέγγονο του βασιλέα) των Αθηνών Θησέα, τον Χύτρο. Ήχησε εύχχα στα αυτιά και το «σπίτι μας» ζωντάνεψε!

ΧΥΤΡΙΩΝ ΓΗ!

Ταίριαξε απόλυτα στην πέτρινη πρόσοψη του σπιτιού, στα μεγάλα ψηλοτάβανα και άνετα δωμάτια, στη γυριστή σκάλα, στο μικρό -έστω- μπαλκόνι, στην εσωτερική αυλή με τα δέντρα και τις γλάστρες γιατί κάπως έτσι ήταν τα πιο πολλά σπίτια της κυθραιώτικης γης...

Ταίριαξε απόλυτα η «Χυτρίων Γη» του Χύτρου στη γειτονιά της παλιάς Λευκωσίας με τους δρόμους που τιμούν την ιστορία μας, που τιμούν τον Μεγαλέξαντρο, το Βασίλειο το Βουλγαροκτόνο, την Αρσινόη, τον Παλαιών Πατρών Γερμανό, τον Περικλή και τον Αλέξιο Κομνηνό.

ΤΟ ΒΑΦΤΙΣΑΜΕ!

Εις το όνομα της Κυθρέας και του Νέου Χωριού, και της Βώνης, και του Τραχωνιού, και του Παλαικύθρου και του Έξω Μετοχιού και της Μιάς Μηλιάς! Και της γής μας και της νεροπηγής μας, και των βουνών

μας... Μέχρι την Επιστροφή!
ΑΜΗΝ..

Και ντύσαμε το όνομα με το κίτρινο χρώμα των λεμονιών και του χρυσού λαδιού μας και βάλαμε στο έμβλημα κορυφογραμμή από τον Πενταδάκτυλο και ακόμα χαρίσαμε στη γη το πράσινο της ελιάς και του κάμπου μας και βάψαμε καθαρίο γαλάζιο τον ουρανό που καθημερινά βλέπαμε να πλαισιώνει τις πέντε κορυφές της αγαπημένης οροσειράς μας...

Και στήσαμε την επιγραφή μας στο μπαλκόνι του τουρκοκυπριακού σπιτιού και στέριωσε έτσι η σχέση μας και έγινε ένα με μας, και είναι τώρα ο τόπος μας, είναι η γειτονιά μας, το περιβόλι μας, το χωριό μας, η περιοχή μας. Στηθήκαμε πάνω στο διαχωριστικό τείχος για νάμαστε έτοιμοι - με το πρώτο λεωφορείο, όλοι μαζί,

πάλι πίσω! Με το πρώτο κάλεσμα ξεκινάμε ολόγεια για τη δική μας γή, την αγαπημένη...

Και στέλνουμε το μήνυμα σε σας απέναντι, από αυτό το ανώγι στη Γρανικού 39, πως «εμείς εδώ, σε τούτο το σπίτι, είμαστε οι απόγονοι του Χύτρου με καταβολές και ρίζες από τον ελληνικό κορμό, από την πιο σημαντική πόλη της αρχαίας Ελλάδας, την Αθήνα του Θησέα. Εμείς εδώ, σ' αυτό το σπίτι έχουμε βαθειά συναίσθηση της συγκεκριμένης εθνικής καταγωγής μας για την οποία είμαστε περήφανοι πάρα πολύ περήφανοι. Τούτο εδώ το σπίτι, είναι κάποιας άλλης πικραμμένης κυράς από την αντίπερα μεριά του τείχους και στέκεται εδώ και την περιμένει. Εμείς, απλά είμαστε περαστικοί στρατοκόποι που βολευτήκαμε προσωρινά...

*Το δικό μας σπίτι είναι
εκεί κάτω από τη σκιά του
Πενταδάκτυλου
και μας περιμένει γιατί
είναι κατάδικό μας και
δεν μπορεί κανείς
να μας το πάρει....»*